

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1188 15 tháng 4 năm 2018

Phát Triển

*Phân minh đời đạo song hành tiến
Học hỏi vô cùng pháp pháp xuyên
Uyển chuyển không ngừng xây dựng tiến
Cảm thông Trời Phật tự phân huyền*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Cuộc họp mặt đêm qua có vui không?
- 2) Cuộc vui sắp chia tay, Bé có buồn không?
- 3) Mục Bé Tám viết hằng ngày để làm gì?
- 4) Loại người nào mới được quý yêu?
- 5) Hạnh đức của người tu là gì?
- 6) Những người đứng ra tổ chức Đại Hội cần có hạnh đức hay không?
- 7) Muốn tu cho có trật tự thì phải làm sao?

1) 18-04-92

Hỏi: Cuộc họp mặt đêm qua có vui không?

TL: Thừa rất vui và xây dựng niềm tin, hướng về thanh tịnh vô sanh, thật là giây phút thiêng liêng cảm động, giọng hát câu hò, qua lời văn minh triết, độ tha tại trần, rất linh động, đi vào tâm linh hướng về thực chất, khai thông những uẩn khuất trong nội tâm của mọi người, càng nghe càng thấm thía, khêu dậy sự nhện nhục, thăng hoa của mọi người, không khác gì chúng sanh đang kết hoa dâng Phật. Cuối cùng mọi người đều cảm, không phải vì tiền, nhưng vì tâm là chánh, nguyện niệm thực hành cho đến đích. Cuộc sống trong nền tảng văn minh, chưa từng có, văn tức là nghe mà tự hiểu, để làm hành trang trên đường tu học, Bé cảm thấy rất ấm áp nơi chỗ tuyết tan lạnh lẽo, nhưng vẫn sưởi ấm được phần hồn hóa. Vui thay và lành thay duyên may vẫn còn.

Kệ:

*Chứng minh rõ rệt lý sanh tồn
Man mác thanh thanh điển dẫn hồn
Bất diệt vui tu tâm trí đạo
Cảm minh lý đạo sống ôn tồn.*

Hồ ơi!

*Hồ ơi! Pháp lực không suy
Tâm người có chấp kỳ ni rớt rồi
Chính mình chấp cảnh sang tôi
Không nuôi ý lực. Hồ ơi!
Không nuôi ý lực không hồi được tâm
Hồ ơi! Lý đạo diệu thâm
Bình tâm học hỏi âm thầm tiến lên
Đạo tâm đã sẵn có nền
Khai thông trí đạo. Hồ ơi!
Khai thông trí đạo bấp bênh chẳng còn
Hồ ơi! Nguyên lý sanh tồn
Ba ngày một kiếp giữ hồn lo tu
Chẳng còn nuôi dưỡng ý ngu
Cảm minh đời đạo. Hồ ơi!
Cảm minh đời đạo trùng tu hoài hoài
Hồ ơi! Giải nghiệp hai vai
Câm mờ tiến hóa đạt ngày vinh quang
Khai minh trí độ nhiều màng
Giao du thanh tịnh. Hồ ơi!
Giao du thanh tịnh cảm minh Phật Trời
Hồ ơi! Tiến hóa họp thời
Chiều sâu tâm đạo có lời nhủ khuyên
Giải thông nguyên lý các miền
Vô sanh tự thức. Hồ ơi!
Vô sanh tự thức đạt duyên Phật Trời*

2) 19-04-92

Hỏi: Cuộc vui sắp chia tay, Bé có buồn không?

TL: Bé lúc nào cũng vậy, đi đâu cũng phải làm việc cả, vui chơi cũng phát triển sự vui chơi, hòa ái tương thân, đời đạo mình chánh, thực hành bằng ý chí, mọi người cộng hưởng mà thức tâm, khai thông nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, tâm tư sáng choang, giữ niềm tin yêu và cứu độ, số người tham dự, được hưởng đồng đều tùy theo trình độ của mỗi phần hồn, việc làm có ý nghĩa cảm động lòng người. Tùy theo giây phút hưởng thượng của tâm linh, cuộc hội tu tâm linh rất quý giá, hưởng nhân trong giây phút thanh sạch.

Kệ:

*Gieo ý niệm chung thực hành
Khai thông trí tuệ hướng về thanh
Qui y Phật Pháp tùy duyên thức
Cảm thức chơn lòng sống vô sanh*

*Hồ ơi! Bạn đạo ra về
Cuộc vui kết thúc hướng quê thực hành
Nằm trong nguyên lý vô sanh
Tân trang khối óc. Hồ ơi!
Tân trang khối óc hướng thanh tự về
Hồ ơi! Chẳng còn mãi mê
Cảnh đời là tạm về quê chánh đường
Tự mình cảm thức tâm tường
Tham thiền nhập định. Hồ ơi!
Tham thiền nhập định gieo gương thế trần
Hồ ơi! Tự mình ở thế xét cân
Đường tu chánh thức nghĩa ân phụ đệ
Thực hành giải lối tự về
Thoát ly trần tục. Hồ ơi!
Thoát ly trần tục giải mê cõi trần
Hồ ơi! Thực hiện ân cần
Vô Vi chánh pháp giải lằn giấc mơ
Dù cho kích động thiên cơ
Tâm tu vững tiến. Hồ ơi!
Tâm tu vững tiến vượt xuyên thức hôn
Hồ ơi! Thanh tịnh ôn tồn
Về quê tái hội sắc son một lòng
Thực hành nhập định ngoài trong
Vui say mùi đạo. Hồ ơi!
Vui say mùi đạo thông dong trở về.*

3) 20-04-92

Hỏi: Mục Bé Tám viết hằng ngày để làm gì?

TL: Thưa viết để giúp đỡ bạn đạo, tự thức và tự tu tiến, giải tỏa sự mê chấp và phiền muộn của bạn đạo quý yêu của Bé.

4) Hỏi: Loại người nào mới được quý yêu?

TL: Thưa loại người biết quý yêu tâm thân của chính họ, tức là chịu tu và chịu nghiên ngẫm lời hay ý đẹp, hỗ trợ cho tâm linh tiến hóa. Ngược lại những người tự đắc tự cao, sẽ bị nghịch lại chiều tiến hóa của chính họ, tức là hạ từng công tác, tiếp tục gieo phiền cho nội tâm và gia cang.

Kệ:

*Khổ hành tự tạo lấy khó khăn
Chẳng thức hòa tan chẳng thực hành
Ý đẹp tâm lành năng tiến hóa
Trần đầy mê chấp khổ vào thân*

5) 21-04-92

Hỏi: Hạnh đức của người tu là gì?

TL: Thưa sự quyết tâm tu sửa của hành giả sau khi kích động và phản động của tình đời, nhưng hành giả cương quyết một đường tu học, nhiên hậu mới tạo được hạnh đức tràn đầy trong tâm thức hướng về con đường cứu độ quần sanh.

6) Hỏi: Những người đứng ra tổ chức Đại Hội cần có hạnh đức hay không?

TL: Thưa rất cần có hạnh đức tu học, thì Bề Trên mới ban chiếu cho một ý lực mạnh mẽ thăng hoa hướng thượng, thì tổ chức sẽ được tốt đẹp, Trời Phật luôn luôn giáng độ cho chúng sanh cộng hưởng vào giây phút cuối cùng của mỗi tổ chức, nhiên hậu mới có cơ hội xét được lập trường tu học của mỗi hành giả. Cho nên Vô Vi luôn luôn bị trở ngại trong lúc ban đầu, nhưng rốt cuộc lại được sự thành tựu ở về sau. Thấy dễ mà khó, thấy khó mà dễ, tùy duyên mà phát triển mà thôi.

Kệ:

*Do tâm mình giải tự phục hồi
Ý chí hành thông tự đắp bồi
Duyên đẹp tâm lành thay tận độ
Cảm thông Trời Phật tiến từ hồi*

7) 22-04-92

Hỏi: Muốn tu cho có trật tự thì phải làm sao?

TL: Thừa muốn tu cho có trật tự thì phải vun bồi ý chí trước hết, thật sự hướng tâm về con đường giải thoát, tức là phần hồn phải luôn luôn nhớ ghi quê xưa chốn cũ, tức là cõi thiên đàng bất diệt, hướng về nền tảng tiến hóa vô sanh, ý lực sẽ được vun bồi càng ngày càng mạnh thêm. Mỗi giờ tham thiền là một cuộc thay đổi nhẹ nhàng của tâm linh, dần dần bớt ham thích chuyện đời, thì mới cây được phúc điền trong nội tâm, quên đi sự mê chấp, tâm hồn phẳng lặng, thanh quang xuất phát, mắt sáng mặt tươi, càng ngày càng giải bỏ nghiệp tâm, diệu thâm thức pháp, tức là hiểu được đường đi của chính mình, trong lúc nhập định, chẳng còn bơ vơ và khổ đau nữa.

Kệ:

*Thức hồn chẳng cảm bơ vơ khổ
Ổn định tâm hồn định thức vô
Lục tự quang khai tâm ý đẹp
Sửa mình tiến hóa niệm Nam Mô*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Vĩ Kiên

*Núi hồ thanh tịnh tạo duyên
Tham thiền nhập định triền miên học hành
Hương về các cõi giới thanh
Mùi hương bát ngát tâm lành đạt thông
Nguyện hành đóng góp ý công
Bền tâm xây dựng một lòng tự tu
Đẹp phần tranh chấp mê mù
Dung về chơn thức trùng tu hoài hoài
Vĩ Kiên thanh nhẹ dòi mài
Triền miên học hỏi thanh đài tự đi
Triền miên học hỏi thanh đài tự đi
Triền miên học hỏi thanh đài tự đi*

Lương Sĩ Hằng

ĐỒNG TU THĂNG HOA (tiếp theo)

Cho nên bây giờ ở đây, ở đời các bạn đi làm các bạn thấy, nếu mà các bạn ngoan ngoãn các bạn vô cái xưởng làm, mà các bạn nghĩ cái xưởng là của các bạn, của mọi người đóng góp nó mới hình thành, mọi người nhìn nhận đồng bạc nó mới chạy, thì mọi người phải có tinh thần đóng góp, thì tự nhiên cái xưởng nó chạy. Còn mọi người tới là tôi tới đây tôi lấy tiền ông chủ rồi tôi đi về tôi đi nhảy đầm tôi hút thuốc tôi phá hoại, thì cái xưởng không thành mà gia đình không an mà xứ cũng không ổn. Muốn một quốc gia tốt phải có sự cộng tác chung. Ai đẻ ra một quốc gia? Nhân dân khối óc, mà khối óc không có lãnh mạnh, không có hòa đồng thì cái nước bây giờ có mạnh cách mấy cũng phải suy yếu. Nó chú trọng vào đồng tiền tiêu hao phá hoại kích động lẫn nhau và không có xây dựng cho nhau và không có tinh thần hợp tác, không thấy cái chỗ vĩnh cửu của nó, nó đâu có hợp tác. Nó tưởng tiền bạc là vĩnh cửu. Không phải vĩnh cửu đâu. Tất cả khối óc chia xẻ có một phần đó thôi, mà nhìn nhận tạm đó thôi. Rồi các bạn thấy những cái thiên cơ bão lụt động đất, rồi các bạn thấy của cải đâu có nghĩa lý gì. Động đất một đêm có thể chết bốn ngàn người. Lụt một cái là chúng ta thấy trước mắt lụt tới rồi, nước tới rồi mà chúng ta chạy không được, vậy chớ chúng ta mạnh chỗ nào? Chỉ có hồn các bạn có thể lìa khỏi thể xác, ráng tu đi để mở khối óc và tự thức, để rời khỏi thể xác, thì lúc đó bạn mới thấy là cái đường đi vô cùng chính mà mọi người có khả năng. Sự hiện diện của bạn là một khả năng của vũ trụ. Bạn đừng có kỳ thị bạn nhiều quá rồi bạn sẽ khổ. Bạn phải thấy khả năng các bạn, bạn tiến. Ở trường hợp nào, ở hoàn cảnh nào bạn cũng ứng dụng được hết, không có đợi bê trễ và bạn có thể hòa đồng học hỏi thì bất cứ hoàn cảnh nào bạn cũng sống được.

Và sau này rồi lưu lạc đi tới xứ nào bạn cũng sống được. Mà hạng nhất là cái phần hồn chúng ta chết rồi thoát ly. Thì các bạn hiện tại bây giờ có cái sống nè, rõ ràng có cái sống rồi, bây giờ chỉ có một cái chết thôi. Trên đời con người có hai cái quan trọng, cái sống và cái chết. Và cái chết sắp tới bây giờ các bạn nghĩ thế nào? Nếu điện năng các bạn hưởng thượng thì bạn chết hưởng về nhẹ. Mà điện năng các bạn hưởng về tranh chấp thì các bạn sẽ bị kẹt ở trong một khối nặng, có cảnh luân hồi rõ ràng. Con thú nó cũng có gia đình, nó cũng biết thương yêu, nó cũng biết vợ chồng. Con người cũng biết thương yêu biết vợ chồng, thì mình thấy cái ngục tù trước mắt đó, coi cái trình độ chúng ta đi đâu? Chúng ta hưởng thượng giải thoát thì nó đi nhẹ hơn, khi nó hội nhập vô chỗ nhẹ. Và nếu chúng ta hưởng về thấp, tranh chấp thì chúng ta chết chúng ta sẽ hội nhập vô cái khối đó chớ ngoài khả năng không làm được. Cho nên khả năng con người, nó có khả năng, nhưng mà hưởng thượng hay hưởng hạ, giới hạn tùy theo trình độ.

Cho nên chúng ta tu đây là lập lại quân bình cho chính mình và giải thoát mà hưởng lại cái của đời đời bất diệt đó là vinh quang. Các bạn trở về với chính bạn mới là vinh quang. Bạn không tìm ra bạn không còn một ngày nào vinh quang hết. Chỉ họ nói nhà đẹp, đèn sáng vậy thôi nhưng mà không phải sự thật. Sự thật nó không phải vậy, cái tâm từ bi của các bạn là cái tâm sáng suốt, vô cùng tận thương yêu. Đó là khí giới tình thương và đạo đức của toàn cầu phải sửa đổi thì tất cả nhân loại sẽ được bình an. Nếu toàn cầu không chịu sửa đổi hưởng thượng thì không có bao giờ được bình an. Phát minh để tìm lấy mình, để thấy rõ mình, hơn là bày người ta đi đây đi đó mà không hiểu họ, tội nghiệp.

Cho nên các bạn ngày hôm nay, tôi là con người thực hành, tôi làm được cái gì tôi nói ra cái đó. Tôi cũng con người, từ khi tôi cũng học chuyên môn không có gì nhưng mà ngày nay tôi có thể thuyết trình những cái gì các bạn muốn, thì do cái gì? Do công năng công phu, nó đưa tôi đi đâu? Đưa vào cái lãnh vực thanh tịnh, tôi mới thấy nhẹ hơn, tôi thấy sáng suốt hơn, tôi thấy cởi mở hơn, tôi thấy dễ hòa đồng hơn, tôi thấy tôi thương yêu tôi nhiều hơn, tôi phải lo săn sóc cho chính tôi hằng ngày hằng đêm để ảnh hưởng mọi người khác. Thì làm một việc cho tất cả mọi việc. Các bạn mà làm cho các bạn cởi mở thông suốt mạnh khỏe thì mọi người sẽ cởi mở thông suốt và mạnh khỏe. Do sự ảnh hưởng tùy duyên mà gặp bạn để học

hội tiến hóa. Thì trong quả địa cầu này đều như nhau, đi trong thức bình đẳng, không có đòi hỏi dân chủ gì hết. Mình làm chủ thể xác mà không biết, đòi hỏi dân chủ làm gì nữa? Mình là chủ, lấy cái không đang làm chủ cái có mà không biết. Cái hồn là cái không đó, cái thức các bạn là cái không đó, conscience của các bạn là cái không, bạn có để trên bàn được đâu! Không có để trên bàn được, nhưng mà nó đang quản lý cái xác, chớ không xác quản lý cái thức, phải nhớ kỹ đừng đi ngược. Đi ngược thành ra bị người ta lợi dụng và rốt cuộc không đi đến đâu hết. Cũng kêu tình thương, kêu gọi tình thương mà bị lợi dụng, không có thực chất.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn sẽ gặt hái được thực chất. Chính mình có, trong ta có, kỳ này pháp nạn ngộ. Cho nên học được cái pháp rất khó, để thanh lọc cái phiền tâm hằng ngày hằng giờ là rất khó, bây giờ các bạn có rồi. Cái xác không dễ gì có mà ngày nay các bạn đã có xác. Bây giờ các bạn nắm được cái pháp nữa tự thanh lọc để đi tới, đâu có nhờ đỡ ai đâu, mà chỉ nhờ ý chí của mình. Mình bằng lòng làm hay là không. Bằng lòng nhận pháp làm để hành để tới chớ chúng ta không có cạnh tranh nữa. Biết đường đi, còn nhiều quá, chưa khai mở. Chính mình là người khai thác. Tất cả vũ trụ có gì tâm thức chúng ta có cái này, rồi đây các bạn thấy rõ ràng, người ta báo tin thời tiết này kia nọ, cũng do cái óc con người mà đưa vệ tinh lên trời. Téléphone các bạn càng ngày càng rõ ràng, cũng do cái óc nghiên cứu của con người. Còn nếu mà các bạn không có cái óc và không bằng lòng làm việc là không bao giờ có những cơ hội mà để biết như vậy. Vì tôi ngồi đây mà người ta thu hình được cũng do khối óc con người tạo ra thôi. Mà chúng ta là chủ cái óc, phải phát triển tới vô cùng. Để những cảnh giới mà người ta mơ mộng muốn đi tới không đi được mà chúng ta có thể đi được. Cố gắng hành đi, rồi các bạn sẽ trẻ ra, vui, đâu có gì mà phải lo. Muốn tu về Vô Vi thì phải thanh lọc cho kỹ càng trước khi tu. Còn cái này là những phần nó đã xâm nhập mà dùng ý lực thiết mạnh, cương quyết, nhất định tôi không có chấp nhận những hành động gì mà trái hơn khả năng tiến hóa thanh nhẹ, hướng về thanh quang thanh nhẹ, thì lúc đó tôi mới có cơ may có cơ hội giải tỏa được. Phải niệm Phật thường xuyên, ý chí cương quyết, thì cũng phải thời gian lâu, mất hai năm trời mới khôi phục được một phần thanh nhẹ. Vì nó chiếm hằng ngày từ tư tưởng tới hành động đều là chiếm, hể cục cựa cái này thì nó chuyển qua cái kia, nó cứ làm mãi như vậy, thì mình chỉ chậm tiến chứ không có bao giờ phát triển. Mà mình ý lực mình mạnh, mình niệm Phật, cương quyết một đường một thì phải trong vòng hai năm mới giải quyết được.

Mà ăn uống phải sửa đổi. Về ăn thanh nhẹ chứ không có ăn những cái trực khí nữa, như ta ăn thịt này kia kia nọ là bị xâm nhập càng ngày càng mạnh! Ăn rau, ăn một ngày một buổi, ăn bớt chừng nào thì bộ ruột nó sẽ tốt, thần kinh nó được mạnh, nắm vững tình thế hơn. Còn nếu mà tiếp tục ham sống sợ chết, sợ nói tôi ăn không đủ chất bỏ tôi làm việc không được. Cái đó là nó càng ngày càng gia tăng điện lực trực nó càng ngày càng gia tăng nó làm cho mình càng ngày càng yếu hèn, rồi rốt cuộc chỉ biết lệ thuộc mà thôi. Còn ý lực mạnh mẽ nó khác. Người tu Vô Vi phải có một ý lực mạnh mẽ, độc lập, giải tỏa điện năng sẵn có của mình, thừa tiếp lên. Phần thanh nhẹ của mình điều khiển phần trực trong cơ thể, chớ nó không được quyền điều khiển mình, thì bên ngoài không có xâm nhập được. Vô Phật không có xâm nhập! Lúc nào cũng hướng về Văn Phật, khai mở tâm trí, điện năng rõ rệt. Khoa học huyền bí văn minh chứ không phải cổ lỗ xỉ như hồi xưa, tin ông này ông nọ rồi nó đề đầu! Không được! Phải có một ý chí hùng mạnh, đứng về khoa học phát triển mới được! Thành ra khi mà dùng pháp lý Vô Vi trị bệnh, tự trị, niệm Phật cho nhiều thì thể nào cũng bị cản trở. Mà sự cản trở, sự gạt phá này kia nọ mình phải cương quyết đi một đường một. Rồi đúng hai năm nó sẽ giải tỏa và nó buông tay, nó không làm gì được. Mọi người ở thế gian cũng bị những lực lượng đó rất nhiều. Khi bước vô tu Vô Vi bị những cái ý lực đó nó áp chế, từ bên ngoài vô tới bên trong mà ý lực mình giải tỏa, giải thoát, trở về vô sanh thì không có bị cái gì áp chế mình được hết! Khi mình ngồi là ngồi, đi là đi, đứng là đứng. Ý mình cho phép nó mới được làm, chứ mình không có lệ thuộc. Từ ngoại cảnh xâm chiếm, từ đời đạo mình cũng hoàn toàn làm chủ mới kêu là đời đạo song tu. Mà đời đạo không làm chủ được là lệ thuộc thôi chứ không có song tu được.

Chúng ta tại sao bị xâm chiếm phải biết? Là ý lực mình yếu! Tại sao tôi phải tu? Tôi bước vô tu Pháp lý Vô Vi để làm gì, mà Pháp lý Vô Vi có khoa học ở trong đó rõ ràng mà tôi không hiểu khoa học, mà tôi còn chê khoa học nữa! Nguyên năng về điện quang, điện hình của tôi. Rồi tôi đang ăn những gì của mặt đất hình thành là cũng biến chế từ khoa học huyền bí mà ra. Năm này tháng kia, có mấy tháng mới thành một trái pomme cho mình ăn, bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng mới thành cọng rau cho mình ăn. Thì đó là cơ năng khoa học huyền bí của Trời Phật đã sắp đặt, đã có trước khi có khoa học, nhận thức của đôi mắt và tay chân. Thì bây giờ chúng ta thấy cái khoa học của Trời Phật đã có rồi! Huyền bí là ẩn tàng trong tâm của chúng ta, chúng ta phải khai mở ra. Cái ý lực đó rất quan trọng.lắm. Cho nên người tu Vô Vi là người đi học, học khoa học, học luật Trời, tự nhiên và siêu nhiên. Chứ không phải là người mê chấp, ghét đấm này bính đấm nọ, không có vụ đó. Người tu Vô Vi phải tìm hiểu manh mối của mọi sự việc để tiến hóa chứ không phải là một người mê muội và đâm đầu vô mê tín dị đoan, mê ông thầy hay mê bạn đạo cũng không được nữa! Tự thức, đề tu, giải tỏa cái nghiệp tâm của mình! Nghiệp tâm là gì? Nghiệp là gì? Là mê muội nó tạo ra nghiệp. Mình mê một cái gì của ngoại cảnh là mình tạo cái nghiệp cho chính mình. Mà mình giải tỏa được là mình không còn mang nghiệp nữa. Không còn mang sự lưu luyến vấn vương trong đầu óc của mình, thì cái đầu óc mình nó mới được thanh nhẹ, nó mới nhận thức ra khoa học huyền bí rõ rệt. Phật Pháp là thanh nhẹ, tiến hóa tới vô cùng, đi tới vô sanh. Thì mình phải hiểu cái ý lực tu học của mình. Chứ bước vô tu Pháp lý Vô Vi, nói tôi tu để tôi nhờ ông Thầy phù hộ! Trật! tu để tự thức, tiến hóa. Hòa thượng là hòa với tất cả những cơ năng siêu nhiên tự nhiên của vũ trụ, cần khôn vũ trụ để tiến hóa chứ không còn lệ thuộc nữa! Đó thời thiên của chúng ta là một khoa học, một giờ học, nó tăng tăng ti ti từ chút vậy đó, mà nó đem về thức tâm thanh tịnh.

Cho nên người ta tu thiên người ta cần thiên nhiều giờ hơn, để nung đúc tâm thân tiến hóa tới thanh nhẹ, chứ không phải thiên nhiều giờ là hại. Cố gắng tranh thủ thời gian để thiên trở lại với ngôi vị thanh nhẹ chính mình. Mình có lãnh vực đó mình mới hưởng được cái văn minh của Trời Phật. Mình thanh nhẹ mình mới nghe được Phật nói chuyện, Mình thanh nhẹ mình mới nghe được chư tiên giáo hóa. Thì lúc đó là đâu mình cũng sống ở trong cộng đồng vũ trụ, cần khôn vũ trụ, lạc quan vui vẻ chứ không có buồn bực, không có mê chấp nữa. Những tần số ở trong trí óc đều mở được hết. Cho nên bây giờ ở đời mình mua cái radio mà bấm nút nào cũng không biết bấm, bực lắm! Bấm đâu chỗ nào nó mở cũng được Cái óc chúng ta cũng vậy, nó có những cái thần kinh, những cái nút mà chúng ta chưa mở, đó là trong đạo người ta nói cái khuyết đó! Những cái khuyết đó bị nghẹt là không có tiến được Bây giờ phải trì tâm, trở về thanh nhẹ để mở những cái khuyết đó, thì chúng ta tiến chứ có gì đâu! Mà chính mình phải làm, chứ không phải nhờ sự phụ làm hay nhờ ông gì làm! Không được! Chính mình phải làm, mình đã nắm được cái pháp. Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ! Bây giờ hai cái mình có rồi tại sao mình không nghiên cứu sâu vô, để mình đi tới! Cần nghiên cứu, cần phát minh, để tiến tới! Rồi chúng ta mới công hiến cho mọi người. Chứ không phải mờ mờ mịt mịt tu đâu! Cho nên những người Pháp lý Vô Vi tu tới trình độ đó nhiều khi người ta nói gì nó cãi, nhưng mà nó không biết tự cãi. Nó làm thỉnh để nó tự cãi, nó sửa là nó tìm chân lý của chính nó. Chính nó là chân lý ở mặt đất. Tất cả những cái gì trong khối óc nó có thì bên ngoài nó có cái nấy. Mà bên ngoài có gì trong khối óc nó có cái nấy. Mà nó chưa mở được thức hòa đồng, nó phải tìm hiểu cơ năng sẵn có của nó để nó phát triển tới vô cùng. Thì làm sao mà nó có thì giờ, đâu có thì giờ mà đi tranh chấp với người ta. Đâu có thì giờ mà đi chê đấm này khen đấm kia. Tu mà còn chê đấm này khen đấm kia, nó không đúng tư cách của người tu! Người tu phải khai mở và thấy tất cả đều là chân lý! Sự kích động và phản động từ bên ngoài tới bên trong đang diu tiến tâm linh. Thì mình thấy cảm ơn tất cả, tất cả là ân nhân của mình, không có người nào xấu hết. Thì lúc đó mình mới là người tu. Mình còn bè phái là không phải người tu! Vọng động tạo khổ cho chính họ thôi. (còn tiếp)